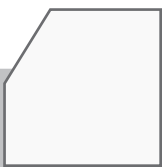

IV.

Bierzmowanie

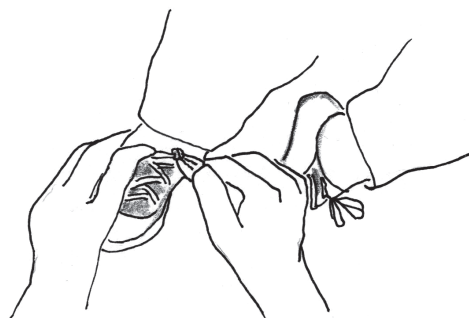
52. Powołanie do świętości

W czasie całej szkolnej katechezy poznawaliśmy Boga, który jest święty i uczyliśmy się, w jaki sposób podążać przez życie wyznaczaną przez Niego drogą prowadzącą do świętości. Pragnieniem Ojca Świętego Jana Pawła II było, aby trzecie tysiąclecie stało się właśnie czasem świętości.

„Potrzeba wreszcie, aby w sercach ludzi wierzących zagościło to pragnienie świętości, które kształtuje nie tylko prywatne życie, ale wpływa na kształt całych społeczności. (...) Bracia i siostry, nie lękajcie się chcieć świętości! Nie lękajcie się być świętymi! Uczyńcie kończący się wiek i „nowe tysiąclecie erą ludzi świętych!” *św. Jan Paweł II.*

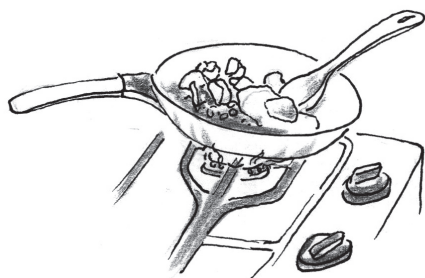
Do tej samej kwestii nawiązuje papież Franciszek w Adhortacji apostolskiej *Gaudete et exsultate* (tł. z j. łac. Radujcie się i ciescie) – *O powołaniu do świętości w świecie współczesnym*, która ukazuje, jak należy obecnie dążyć do świętości.

Papież Franciszek przypomina wszystkim, że Pan Jezus nie chce, abyśmy w naszym życiu zadowolili się przeciętnością i bylejąkością. Chrystus pragnie, aby nasze życie było prawdziwe i szczęśliwe, takie, do którego zostaliśmy stworzeni, czyli święte. Każdy z nas jest powołany do świętości, dając świadectwo żywej wiary i miłości. Nie jesteśmy w tym osamotnieni, razem z nami kroczy wielu innych świadków Chrystusa (por. *Hbr 12, 1*), którzy nam pomagają wytrwać i dotrzeć do celu. Papież Franciszek przypomina: „A wśród nich może być nasza własna matka, babcia lub inne bliskie osoby (por. *2 Tm 1, 5*). Może ich życie nie zawsze było doskonałe, ale nawet pośród niedoskonałości i upadków, szli naprzód i podobali się Panu”. Również święci, którzy przebywają już w obecności Boga, dzięki miłości nadal są z nami złączeni. To przyjaciele Boga, którzy pomagają nam dźwigać codzienny ciężar życia. Jest ich bardzo wielu. Nie są to tylko osoby oficjalnie beatyfikowane i kanonizowane, które są dane całej wspólnotie Kościoła za przykład do naśladowania. Duch Święty udziela łaski świętości całemu ludowi Bożemu – wszystkim ludziom, którzy chcą ją przyjąć. Nikt z nas nie zbawia się sam, ale we wspólnocie z innymi ludźmi, w której działa Bóg. Papież Franciszek pisze: „Lubię dostrzegać świętość w cierpliwym ludzie Bożym: w rodzicach, którzy z wielką miłością pomagają dorastać swoim dzieciom, w mężczyznach i kobietach pracujących, by zarobić na chleb, w osobach chorych, w starszych zakonnicach, które nadal się uśmiechają. W tej wytrwałości, aby iść naprzód, dzień po dniu, widzę świę-

tość Kościoła walczącego. Jest to często „świętość z sąsiedztwa”, świętość osób, które żyją blisko nas i są odblaskiem obecności Boga (...).”

Każdy człowiek idzie swoją drogą prowadzącą do świętości, dlatego nie można zniechęcać się przykładami wielkich świętych, których tak trudno naśladować. Każda droga jest inna, chodzi o to, żeby w życiu rozpoznać swoją drogę do świętości i krocząc nią każdego dnia dać z siebie wszystko, świadcząc o Chrystusie swoją wiarą i miłością okazywaną innym ludziom. Nie trzeba być księdzem albo zakonnicy, żeby być świętym, ponieważ świętość nie zależy wyłącznie od ilości czasu spędzonego na modlitwie. Świętym może być każdy człowiek, który z miłością wykonuje swoje codzienne zajęcia. Świętymi mogą być żony i mężowie, którzy kochają i troszczą się o swoich współmałżonków. Świętymi mogą być rodzice i dziadkowie, którzy cierpliwie uczą dzieci i wnuki

naśladować Pana Jezusa. Świętymi mogą być pracownicy, którzy uczciwie i dobrze wypełniają swoją pracę, służąc w ten sposób innym ludziom. Świętymi mogą być ludzie sprawujący władzę, którzy walczą o wspólne dobro i wyrzekają się swoich osobistych interesów. Stanie się tak, jeżeli każdy człowiek otworzy się na działanie Bożej łaski, którą otrzymał już w sakramencie chrztu. Dzięki temu jego życie przyniesie dobre owoce.

Każdy z nas, wciąż na nowo, musi każdego dnia wybierać Boga w tym co robi – to jedyna droga prowadząca do świętości.

Nie można się zniechęcać, ponieważ moc Ducha Świętego sprawia, że nasza świętość jest możliwa. Wszystkie przychodzące pokusy należy oddać ukrzyżowanemu Chrystusowi, prosząc, aby pomógł nam je zwyciężyć. Wszystko to, co jest potrzebne, aby wzrastać w świętości, znajdziemy we wspólnocie Kościoła. Jest to Boże słowo, sakramenty, sanktuaria, wspólnoty, świadectwo życia świętych i piękno życia, które pochodzi z miłości do Pana. Ludzie powinni pragnąć świętości, ponieważ wzywa nas do niej nasz Stwórca – Bóg, który jest święty. Świętość jest istotą Boga. To jego niepojęta odrębność i wyjątkowość, w której mieści się Jego chwała, majestat, potęga, wielkość i doskonałość, czyli całkowite oddzielenie od zła – wypełnienie dobrem.

To ona sprawia, że Bóg zupełnie wykracza poza ludzką umiejętność poznania oraz odróżnia Go od wszelkich stworzeń. Pomimo tego Bóg cały czas jest bardzo blisko każdego człowieka. Uświęca go, czyli obdarza łaską – wspiera w podążaniu drogą prowadzącą do świętości. Poprzez teksty umieszczone w Starym

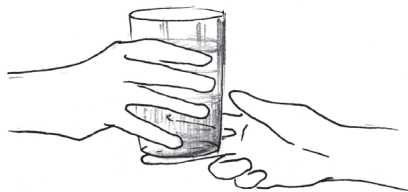
52. Powołanie do świętości

i w Nowym Testamencie wielokrotnie zaprasza i zobowiązuje człowieka, aby również i on świadomie starał się być świętym.

Bądźcie więc świętymi, bo Ja jestem święty! (Kpł 11, 45)

Starajcie się o pokój ze wszystkimi i o uświęcenie, bez którego nikt nie zobaczy Pana. (Hbr 12, 14)

Pan Bóg pragnie udziału ludzi w swojej świętości. Jako Stwórca obdarza każdego człowieka życiem i chce, aby również jego umiłowane dzieci były podobne do Niego. Świętość Boga jest dla ludzi wzorem, który mają starać się naśladować. Dla człowieka świętość jest: Bożą łaską, którą należy przyjąć oraz celem, do którego mają dążyć.

Pan Bóg w swojej wszechmocy dał ludziom wyjątkowy dar wolnej woli. Ludzie, popełniając grzech pierworodny odrzucili Bożą miłość i utracili świętość. Dla przywrócenia ludziom udziału w świętości Boga, konieczne stało się dzieło zbawienia. Miłosierny Bóg zapowiedział, że pošle na świat swojego Syna – Zbawiciela, który na nowo pojednał ludzi z Bogiem. Podczas publicznej działalności Jezus Chrystus, nauczając ludzi, wskazał im, jak należy postępować, aby żyć w przyjaźni z Bogiem. Umierając na krzyżu, dokonał dzieła odkupienia. Ofiarując się za wszystkich grzeszników, na nowo pojednał ludzi z Bogiem. Jezus stał się dla ludzi źródłem świętości. Powołał do istnienia święty Kościół, aby wszyscy wierzący, przystępując do sakramentów mogli, czerpiąc ze źródła łaski Bożej, uświęcać się. To w Kościele można otrzymać sakramenty, które udzielają ludziom łaski uświęcającej i uczynkowej. W łasce uświęcającej Bóg dzieli się z ludźmi swoją świętością, napełnia nią. Człowiek sam z siebie może być dobry, święty zaś może być tylko dzięki zjednoczeniu z Bogiem. Świętość jest jedną z cech wspólnoty Kościoła, nie ze względu na należących do niego grzeszników, ale ze względu na uświęcającą ją obecność Boga.

.....? **Do czego jest powołany każdy człowiek?**

Każdy człowiek, niezależnie od swojego stanu i swojej sytuacji życiowej, powołany jest do świętości.

1. Zastanów się i napisz, na czym polegają „małe gesty świętości”, o których naucza papież Franciszek w *Adhortacji apostolskiej o powołaniu do świętości w świecie współczesnym*: „Ta świętość, do której wzywa cię Pan, będzie wzrastała przez małe gesty. Na przykład: pewna kobieta idzie na targ, by zrobić zakupy, spotyka sąsiadkę, zaczyna z nią rozmawiać i dochodzi do krytyki. Wówczas ta kobieta mówi w swoim wnętrzu: „Nie, nie będę o nikim mówić źle”. To jest krok ku świętości. Nastę-

53. Sakrament źródłem Bożej łaski

Przed przyjęciem bierzmowania warto przypomnieć sobie podstawowe informacje o sakramentach.

Czym jest sakrament, w pewien sposób obrazowo przybliży sytuacja, w której człowiek musi rozstać się z ukochaną osobą. Nie może już z nią porozmawiać, ani poczuć jej bliskości. To, co po niej zostało, to obrączka. Dla obcych ludzi będzie to tylko kilka gram srebra lub złota. Dla kogoś, kto znał i kochał zmarłą osobę, pozostanie ona jednym z najcenniejszych przedmiotów, jaki będzie posiadał. Stanie się dla niego znakiem – *sakramentem* – ukochanej osoby. Dzięki niej nadal będzie czuł jej bliskość. Sakrament jest czytelnym znakiem tylko dla tych, którzy potrafią go odpowiednio odczytać.

W historii zbawienia Pan Bóg starał się dotrzeć do ludzi różnymi drogami. Zawierał z nimi przymierze, prowadził ich, posyłał do nich swoich proroków. **Wielokrotnie i na różne sposoby przemawiał niegdyś Bóg do ojców przez proroków, a w tych ostatecznych dniach przemówił do nas przez Syna.** (Hbr 1,1-2) Ostatecznym znakiem miłości Boga do człowieka jest posłany przez Niego na świat Syn Boży – Jezus Chrystus.

Jezus jest PRASAKRAMENTEM.
Jest widzialnym znakiem i słyszalnym słowem.

W Jezusie Chrystusie niewidzialny Bóg stał się nam bliski, dostępny, widzialny. W Nim dokonano się zbawienie i odkupienie z grzechów wszystkich ludzi. Syn Boży stał się człowiekiem i umarł na krzyżu, aby złożyć siebie w ofierze za każdego grzesznika. Pojednał w ten sposób na nowo ludzi z Bogiem Ojcem i wysłużył dla nich łaskę Bożą, która jest koniecznie potrzebna do zbawienia. Człowiek nie może sam siebie zbawić. W przypowieści o winnym krzewie Pan Jezus nauczał: (...) **beze Mnie nic nie możecie uczynić.** (J 15,5) Po dokonanej ofierze krzyżowej i zmartwychwstaniu Chrystus powrócił do Ojca. Wcześniej znalazł jednak sposób, aby na zawsze pozostać ze swoimi uczniami zgodnie z zapowiedzią: **Oto ja jestem z wami po wszystkie dni aż do skończenia świata.** (Mt 28, 20) Pan Jezus powołał do istnienia Kościół.

**Kościół jest sakramentem podstawowym.
Jest znakiem miłości Boga dla wszystkich narodów.**

W Kościele Chrystus ustanowił sakramenty, w których nieustannie spotyka się z przyjmującymi je ludźmi i obdarza każdego z nich i potrzebną do zbawienia łaską Bożą. Jest siedem sakramentów, które umacniają wiernych od narodzin do śmierci:

- chrzest (początek wspólnego życia z Chrystusem),
- bierzmowanie (Chrystus umacnia wiarę, obdarzając Duchem Świętym),
- Eucharystia (Chrystus jednoczy się z człowiekiem, stając się pokarmem duszy),
- pokuta (Chrystus odpuszcza grzechy i przywraca utracone życie Boże),
- namaszczenie chorych (Chrystus umacnia chorego, leczy go i pociesza),
- małżeństwo (Chrystus, wspierając budowanie życia rodzinnego, umacnia miłość i wierność małżonków swoją miłością i wiernością),
- kapłaństwo (Chrystus obdarza łaską powołanych przez siebie mężczyzn, aby w jedności z Nim uświęcali wiernych i prowadzili ich drogą zbawienia).

Sakrament to znak widzialny, który z ustanowienia Pana Jezusa daje ludziom niewidzialną łaskę Bożą. Celem sakramentów jest uświęcenie żyjącego człowieka.

Stwarzając człowieka, Pan Bóg dał mu wszystko, co było potrzebne do dobrego i szczęśliwego życia. Najwspanialszym darem, który człowiek otrzymał od Boga, była łaska uświęcająca, czyli Boża przyjaźń i udział w życiu samego Stwórcy. Ludzie jednak utracili ten dar przez grzech pierworodny.

Każdy popełniony przez ludzi grzech jest złem i nie może ostać się przed Bogiem, który jest najdoskonalszą dobrocią i sprawiedliwością. Pan Bóg w swojej miłości znalazł jednak sposób, aby całkowicie zniszczyć grzech i ocalić popełniającego go człowieka. Bóg zbawia grzesznika, usprawiedliwiając go. Człowiek nie może sam siebie zbawić, odpuszczając sobie samemu popełnione przez siebie grzechy. Do zbawienia jest koniecznie potrzebna Boża pomoc – Jego miłosierne działanie w człowieku, czyli łaska Boża. Jest to pełne miłości zwrócenie się Boga do człowieka i wypełnienie go

53. Sakrament źródłem Bożej łaski

dobrocią niosącą pomoc oraz siłę. Dzięki niej człowiek może w codziennym życiu wypełniać Bożą wolę i postępować zgodnie z przykazaniami. Ludzie jednak nie mogą sobie w żaden sposób zapracować na Bożą łaskę. Bóg obdarza nią jedynie ze względu na ofiarę Pana Jezusa, którą Zbawiciel złożył za każdego człowieka ze swojego życia, męki, śmierci i zmartwychwstania. Jego ofiara na nowo pojednała ludzi z Bogiem.

Pan Bóg nieustannie obdarza ludzi różnymi darami potrzebnymi w doczesnym, czyli ziemskim życiu. Są to dary bezpośrednio związane z ludzką naturą – jego ciałem i duszą. Ciało człowieka jest obdarzone zdrowiem, pokarmem, ubraniami, a dusza zdolnościami i pamięcią. Dary te nazywamy darami naturalnymi (przyrodzonymi).

Łaska Boża jest darem, szczególnie związanym z życiem wiecznym. To dar: niewidzialny – nie widzimy, w jaki sposób dusza ludzka go otrzymuje, niezasłużony – nie można sobie na niego w żaden sposób zasłużyć, nadprzyrodzony – nie pochodzi z tego świata.

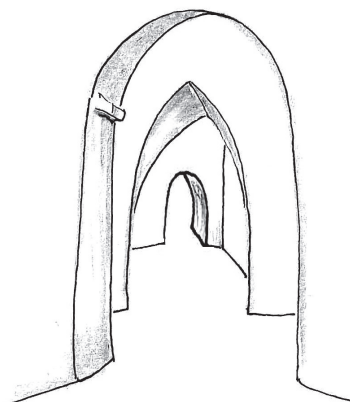
Szczególnym źródłem łaski Bożej są sakramenty, w których człowiek spotyka się z Chrystusem i zaprasza Go do udziału w swoim życiu. Pan Bóg obdarza ludzi dwoma rodzajami łaski: uświęcającą i uczynkową.

ŁASKA UŚWIĘCAJĄCA daje ludziom świętość, czyli życie w jedności z Bogiem. Dzięki niej człowiek staje się umiłowanym dzieckiem Bożym. Pierwszy raz otrzymuje ją, przyjmując chrzest święty. Człowiek traci łaskę uświęcającą tylko w sytuacji, gdy popełnia grzech ciężki. Odzyskuje ją na nowo, godnie przystępując do sakramentu pokuty. W nadzwyczajnych przypadkach zagrożenia życia łaskę uświęcającą przywraca również żal doskonały, uczyniony z miłości do Boga. Pan Jezus wyjaśnił swoim uczniom działanie łaski uświęcającej poprzez przypowieść o winnym krzewie (J 15,5-8). Jest to obraz przyjaźni łączącej człowieka z Panem Jezusem. Pan Jezus jest podstawą – winnym krzewem, a człowiek latoroślą – gałązką wyrastającą z krzewu i przynoszącą owoce. Poprzez zjednoczenie z Chrystusem człowiek czerpie życiodajne soki, które oznaczają łaskę uświęcającą – życie Boże w nas. Najważniejszą cechą tego zjednoczenia jest trwanie w jedności z Chrystusem. Polega ono na tym, że człowiek zgadza się, aby Bóg całkowicie przenikał go. Oznacza również cierpliwość człowieka, jego wierność pomimo doświadczanych trudności. Trwanie w Chrystusie jest warunkiem powstawania dobrych owoców, którymi jest miłość okazywana Bogu i bliźnim. Towarzyszy temu codzienny wysiłek człowieka. Jeżeli będziemy starali się żyć w jedności z Chrystusem, wtedy On będzie mógł działać w na-

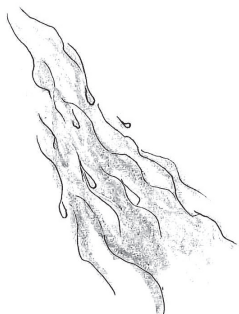
54. Sakramenty wtajemniczenia chrześcijańskiego

Katechizm Kościoła Katolickiego dzieli sakramenty na pewne grupy. Do sakramentów wtajemniczenia chrześcijańskiego należy: chrzest, bierzmowanie i Eucharystia. Określenie ich słowem *wtajemniczenie* wskazuje, że człowiek przyjmując je już tu, na ziemi, coraz bardziej odkrywa Boże tajemnice, umacnia w sobie skarb Bożego życia oraz doskonali się w miłości. Sakramenty wtajemniczenia są fundamentami chrześcijańskiego życia. Chrzest jest sakramentem odrodzenia, bierzmowanie jest sakramentem umocnienia, a Eucharystia udziela pokarmu na życie wieczne. Na nich opiera się wspólne powołanie wszystkich uczniów Chrystusa do świętości i do misji ewangelizacji świata. W *III modlitwie Eucharystycznej* celebrans modli się: „Spraw, abyśmy posileni Ciałem i Krwią Twojego Syna i napełnieni Duchem Świętym, stali się jednym ciałem i jedną duszą w Chrystusie”.

W encyklice *O Eucharystii* św. Jan Paweł II ukazuje, jak łączą się ze sobą sakramenty wtajemniczenia: „przez dar swojego Ciała i swojej Krwi, Chrystus pomnaża w nas dar swojego Ducha, wylanego już w chrzcie św. i udzielonego jako «pieczęć» w sakramencie bierzmowania”.

Pierwszym sakramentem wtajemniczenia jest chrzest, bez którego nie można przyjąć innych sakramentów. Pan Jezus ustanowił go tuż przed swoim wniebowstąpieniem. Zwrócił się wtedy do Apostołów słowami: „**Idźcie i nauczajcie wszystkie narody, udzielając im chrztu w imię Ojca i Syna, i Ducha Świętego**”. (Mt 28,19) W ten sposób nakazał im, aby głosili wszystkim ludziom Dobrą Nowinę o zbawieniu oraz udzielali chrztu, który obdarza ludzi łaską Bożą wypływającą z dokonanego w pełni, po ukrzyżowaniu i zmartwychwstaniu, dzieła zbawienia. Apostołowie przyjęli polecenie Chrystusa i przekazali tworzącej się wspólnocie Kościoła, która cały czas je wypełnia.

Chrzest jest to pierwszy i najpotrzebniejszy sakrament, który gładzi grzech pierworodny, daje nam życie Boże i włącza nas do wspólnoty Kościoła. Wyciska na duszy znamię, czyli niezatarty znak, dlatego można go przyjąć tylko raz w życiu.

Chrzest jest pierwszym sakramentem, ponieważ jest to początek życia w trwałej komunii z Bogiem. Po chrzcie człowiek może przyjąć inne sakramenty. Jest również najpotrzebniejszym sakramentem, ponieważ jest warunkiem

zbawienia. Jezus powiedział: **Kto uwierzy i przyjmie chrzest, będzie zbawiony.** (Mk 16,16) Chrystus w tym sakramencie obdarza człowieka łaską uświęcającą gładzącą grzech pierworodny oraz wszystkie inne grzechy popełnione przed jego przyjęciem. Odpuszcza również należną za nie karę doczesną i wieczną. Chrzest to sakrament nowego narodzenia w Chrystusie, który jako Syn Boży łączy ochrzczonego ze Sobą – obdarza go życiem Bożym i czyni dzieckiem Bożym. Jezus Chrystus daje ochrzczonemu udział w swojej śmierci (wyzwolenie z grzechu) i zmartwychwstaniu (początek nowego życia dla Boga i ludzi). Włącza ochrzczonego do wspólnoty Kościoła, dzięki czemu może on przyjmować inne sakramenty i korzystać ze wszystkich łask, które Chrystusa przekazał Kościołowi dla uświęcenia wiernych.

Kolejnym sakramentem wtajemniczenia jest bierzmowanie, w którym Duch Święty umacnia chrześcijanina, aby mógł działać w Kościele i żyć we wspólnocie, przyczyniając się do zbawienia świata. Duch Święty zstąpił na Pana Jezusa po chrzcie przyjętym od Jana Chrzciciela. Pozostał z Nim podczas całej Jego działalności. Pan Jezus obiecał Apostołom, że również im pošle Ducha, który będzie ich wspomagał, aby z odwagą głosili Ewangelię nawet wtedy, gdy będą prześladowani. Przed wniebowstąpieniem zwrócił się do nich słowami: „(...) **gdy Duch Święty zstąpi na was, otrzymacie Jego moc i będziecie moimi świadkami (...) aż po krańce ziemi**” (Dz 1, 8). Obietnica Pana Jezusa wypełniła się w dzień Pięćdziesiątnicy podczas zesłania Ducha Świętego, gdy Apostołowie zebrani w wieczerniku razem z Maryją i uczniami otrzymali pełnię darów Ducha i zostali obdarzeni Jego mocą. Od tego czasu sami, poprzez nałożenie rąk, udzielali ochrzczoneму daru Ducha Świętego.

Bierzmowanie to sakrament, w którym ochrzczeni jeszcze ściślej wiążą się z Kościołem, otrzymują szczególną moc Ducha Świętego, aby jako prawdziwi świadkowie Chrystusa szerzyć wiarę słowem i uczynkiem oraz bronić jej. Pozostawia na duszy niezatarte znamię, dlatego można go przyjmując po chrzcie tylko jeden raz w życiu.

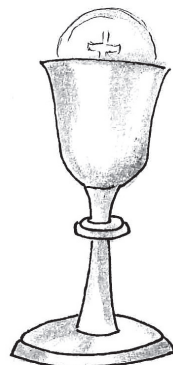
Bierzmowanie to sakrament, który pomnaża łaskę otrzymaną na chrzcie, udziela pełni daru Ducha Świętego oraz obdarza Jego mocą. Uzdalnia do budowania Kościoła poprzez głoszenie i bronienie wiary słowem i przykładem życia. Nazywa się go sakramentem dojrzałości chrześcijańskiej, ponieważ umacnia chrześcijanina do samodzielnego i odpowiedzialnego wyznawania

54. Sakramenty wtajemniczenia chrześcijańskiego

wiary. Pomnaża w ochrzczonego łaskę uświęcającą, wzmacnia jego wolę, aby żył wiarą w Chrystusa.

Trzecim sakramentem wtajemniczenia chrześcijańskiego, który dopełnia chrzest i bierzmowanie, jest Eucharystia. Biorące w niej udział osoby mogą razem z całą wspólnotą Kościoła uczestniczyć w zbawczej ofierze Chrystusa. Pan Jezus ustanowił ją podczas ostatniej wieczerzy. W chwili, kiedy Pan Jezus wypowiedział nad chlebem i winem słowa: „**To jest Ciało moje**” i „**To jest Krew moja**”, dokonało się przeistoczenie. Chleb i wino stały się Najświętszym Sakramentem – prawdziwym Ciałem i prawdziwą Krwią Chrystusa. Wypowiadając słowa: „**To czyńcie na moją pamiątkę**”, Chrystus dał władzę sprawowania Eucharystii Apostołom, którzy z kolei przekazali ją swoim następcom – biskupom i pomagającym im kapłanom. Sprawowana przez nich Msza św. jest bezkrwawą ofiarą Jezusa Chrystusa.

„Kościół otrzymał **Eucharystię** od Chrystusa, swojego Pana (...) jako dar największy, ponieważ jest to dar z samego siebie, z własnej osoby w jej świętym człowieczeństwie, jak też dar Jego dzieła zbawienia”. św. Jan Paweł II, *Encyklika o Eucharystii*

Pan Jezus ustanowił Eucharystię, aby nieustannie, aż do swojego powtórnego przyjścia, ofiarowywać się za nas Bogu Ojcu. Dzięki niej jest cały czas obecny pośród nas i umacnia nas, stając się naszym pokarmem na życie wieczne. Eucharystia jest źródłem chrześcijańskiego życia. Do niej również prowadzą wszystkie inne sakramenty. Poprzez Eucharystię Bóg uświęca świat, a ludzie oddają Mu chwałę.

Przyjmowany godnie w komunii Najświętszy Sakrament:

- pogłębia naszą więź z Chrystusem, całkowicie jednocząc nas z Nim,
- udziela łaski, która podtrzymuje i ożywia otrzymaną w czasie chrztu łaskę uświęcającą,
- poprzez umocnienie w nas miłości, gładzi grzechy powszednie,
- dzięki pogłębianiu naszej przyjaźni z Panem Jezusem pomaga nam w przyszłości unikać popełniania grzechów śmiertelnych,
- tworzy jedność wspólnoty Kościoła,
- zobowiązuje do pomagania bliźnim, w których jest obecny Chrystus.

55. Bierzmowanie - umocnienie Duchem Świętym

Bierzmowanie to sakrament, w którym ochrzczeni są umocnieni Duchem Świętym, którego Jezus Chrystus zesłał na Apostołów. Udzielając tego sakramentu, biskup przypomina wszystkim zebranim w kościele, że „dzisiaj” otrzymają oni w sakramencie bierzmowania Ducha Świętego, tak jak Apostołowie otrzymali Go w dzień Pięćdziesiątnicy. Oznacza to, że każdy człowiek przyjmujący bierzmowanie, otrzymuje tę samą łaskę i te same dary Ducha Świętego, jakie otrzymali uczniowie Chrystusa zebrani w Wieczerniku.

Nagle dał się słyszeć z nieba szum, jakby uderzenie gwałtownego wiatru, i napełnił cały dom, w którym przebywali. Ukazały się im też języki jakby z ognia, które się rozdzieliły, i na każdym z nich spoczął jeden. I wszyscy zostali napełnieni Duchem Świętym, i zaczęli mówić obcymi językami, tak jak im Duch pozwalał mówić. (Dz 2, 2-4)

Nawet jeżeli w naszych kościołach nie czuć *uderzenia gwałtownego wiatru*, ani nie widać *języków jakby z ognia*, to każda osoba otwarta na działanie Ducha Świętego zostanie Nim *wypełniona* i umocniona w czasie bierzmowania w ten sam sposób, jak wspólnota Wieczernika.

Sakrament bierzmowania jest drugim sakramentem chrześcijańskiego wtajemniczenia, który udziela się osobom ochrzczonej. W tym sakramencie moc Ducha Świętego pogłębia w nich życie Boże i jeszcze bardziej upodabnia do Chrystusa, aby wspólnie z Nim, budując Kościół, rozszerzali na ziemi królestwo Boże. Pomaga pokonać uczucie strachu, napełnia męstwem i odwagą. Duch Święty wspomaga ochrzczonego, aby unikał zła i żył w jedności z Bogiem. Zawsze, kiedy ma się do wypełnienia ważne zadanie, należy prosić Ducha Świętego o udzielenie pomocy. On jest duszą Kościoła. Udzielając swoich darów, wszystko ożywia, uświęca, czyni nowym oraz buduje jedność wśród wierzących. Dzięki Duchowi Świętemu potrafimy się modlić, z życzliwością słuchamy drugiego człowieka, pomagamy, przebaczymy i kochamy tych, którzy nas

Słowo **bierzmowanie** jest polskim określeniem łacińskiego słowa *confirmatio*, które oznacza **podtrzymywanie, umacnianie**. Pochodzi od staropolskiego terminu *bierzwiono*, oznaczającego belkę podtrzymującą strop.

nie kochają. Człowiek otrzymuje Ducha Świętego już podczas chrztu, jednak Jego działanie w pierwszym sakramencie jest inne niż w bierzmowaniu.

BIERZMOWANIE:

- dopełnia i udoskonala łaskę otrzymaną na chrzcie,
- udziela pełni daru Ducha Świętego,
- obdarza mocą Ducha Świętego,
- uzdalnia do budowania Kościoła poprzez głoszenie i bronienie wiary słowem oraz przykładem życia.

Bierzmowanie to sakrament, w którym Duch Święty umacnia chrześcijanina, aby wiarę swoją mężnie wyznawał, bronił jej i według niej żył. Pomnaża w ochrzczonym łaskę uświęcającą, wzmacnia jego wolę, aby żył wiarą w Chrystusa. Pozostawia na duszy niezatarte znamię, dlatego można go przyjąć po chrzcie tylko jeden raz w życiu. Sakrament bierzmowania przyjmuje się godnie, gdy:

- ▶ jest się w stanie łaski uświęcającej,
- ▶ posiada się wiedzę o wyznawanej wierze,
- ▶ pragnie się przyjąć moc i pełnię daru Ducha Świętego.

Sakrament bierzmowania określa się również jako sakrament dojrzałości chrześcijańskiej, ponieważ umacnia chrześcijanina do samodzielnego i odpowiedzialnego wyznawania wiary. Z duszpasterskich względów udziela się go

wtedy, gdy przyjmujące go osoby są już świadome daru, który otrzymują od Kościoła, a ich decyzja o przyjęciu sakramentu jest odpowiedzialna i wolna. Dojrzałość chrześcijańska polega na dojściu do dojrzałej wiary, która jest podstawą głoszenia Ewangelii słowem i przykładem życia. Dojrzały człowiek potrafi podejmować samodzielne decyzje, ponosić ich konsekwencje oraz wypełniać zadania wynikające z przyjętego sakramentu. W tym celu kandydaci do bierzmowania uczestniczą w prowadzonym przez parafię przygotowaniu, a sakrament jest głównie udzielany kilkunastoletnim osobom.

Każdy człowiek przyjmujący chrzest święty staje się świątynią Ducha Świętego i otrzymuje

55. Bierzmowanie – umocnienie Duchem Świętym

dar życia Bożego. Żyje w nim Chrystus, który udziela mu nowego życia. Św. Paweł wyraża tę prawdę w słowach: **„Teraz zaś już nie ja żyję, lecz żyje we mnie Chrystus”** (Ga 2,20). Nowe życie udzielone w chrzcie świętym to łaska dziecięstwa Bożego. Każdy ochrzczony staje się dzieckiem Bożym, a Bóg jest jego Dobrym Ojcem. Dla człowieka to największy skarb, jaki może otrzymać tu na ziemi. Warto dla niego wszystko poświęcić (por. Mt 13,44-46).

Każdy kochający rodzic pragnie z dumą patrzeć na swoje dzieci. Uczy je i cieszy się, gdy widzi, jak dorastają, zdobywają nowe umiejętności, pogłębiają swoją wiedzę i podejmują dobre decyzje. Młodzi ludzie przygotowują się w ten sposób do przyjęcia odpowiedzialności za swoje samodzielne życie. W sferze wiary wyrazem tego jest podjęcie świadomej i dojrzałej decyzji o przystąpieniu do sakramentu bierzmowania. To wyraz przyjęcia odpowiedzialności za swoją wiarę. Osoba przyjmująca sakrament bierzmowania wyznaje wiarę oraz wy-

raża wolę podjęcia zadań ucznia i świadka Chrystusa we wspólnocie Kościoła oraz w sprawach doczesnego życia. Bóg z kolei umacnia osobę przyjmującą bierzmowanie w tym zadaniu, dopełniając łaskę udzieloną w chrzcie świętym oraz udzielając mocy i pełni daru Ducha Świętego. Bóg pragnie, aby jego dzieci w dorosłym życiu rozwinęły skrzydła i z całą odwagą dawały światu świadectwo Bożej miłości, budując królestwo Boże na ziemi. Pragnie, aby podejmowały samodzielnie dobre decyzje i jednocześnie, gdy o to poproszą, udziela wszelkich łask potrzebnych, aby wytrwały w tym, co dobre. Pragnie, aby na zawsze, jako Jego dzieci, pozostały z Nim w jedności i nigdy nie utraciły daru życia Bożego.

Co to jest bierzmowanie?

Bierzmowanie to sakrament, w którym Duch Święty umacnia chrześcijanina i udziela mu swoich darów, aby wiarę swoją mężnie wyznawał, bronił jej i według niej żył.

1. Zastanów się i wyjaśnij własnymi słowami, co znaczą określenia: „mężnie wyznawać wiarę”, „bronić wiary”, „żyć według wyznawanej wiary”. Do każdego podaj konkretne przykłady.
2. Odmów wieczorem Litanię do Ducha Świętego – DN 57.1.

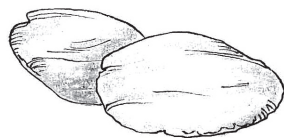

56. Ześlanie Ducha Świętego

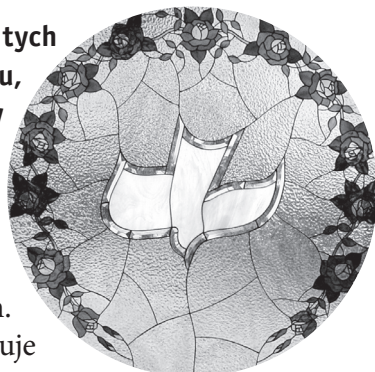
W mowie pożegnalnej z ostatniej wieczerzy Pan Jezus zapowiedział Apostołom, że pośle im Ducha Prawdy – Pocieszyciela (por. J 16, 5-15), który będzie ich wspomagał po Jego odejściu. W Duchu Świętym otrzymają oni nowe życie, a dzieło odkupienia dokonane przez Chrystusa będzie nieustannie trwać i owocować. To Duch Święty stanie się dla nich źródłem uświęcenia. Pomoże odrzucać grzech, zło i pokusy Szatana. Z kolei przed wniebowstąpieniem Pan Jezus nakazał Apostołom oczekiwać zesłania Ducha Świętego, który napełni ich mocą, aby mogli z odwagą głosić Ewangelię. Po powrocie do wieczernika Apostołowie razem z Maryją i wiernymi słuchaczami Jezusa rozpoczęli modlitewne oczekiwanie. W tym czasie wybrali również Macieja w miejsce Judasza do grona dwunastu apostołów.

Obietnica Pana Jezusa wypełniła się w pięćdziesiątym dniu po święcie Paschy, kiedy to Izraelici obchodzili w dniu Pięćdziesiątnicy Święto Tygodni, nazywane również Świętem Żniw. Było to jedno z trzech świąt pielgrzymich, na które przybywano do świątyni jerozolimskiej nawet z najodleglejszych terenów, aby podziękować Bogu za zebrane plony oraz nadanie Tory Mojżeszowej na górze Synaj (Kpł 23, 15-25). Święto Żniw kończyło zbiór pszenicy, a obrzędy dziękczynienia, które wtedy dokonywano, były dopełnieniem zwyczaju przynoszenia w czasie Paschy do świątyni pierwszych kłosów. W Chrystusie obrzędy te nabrały nowego znaczenia, ponieważ dokonana w czasie Paschy ofiara Zbawiciela otrzymała w dniu Pięćdziesiątnicy w zesłaniu Ducha Świętego swoje ukoronowanie. Pięćdziesiątnica stała się również dniem dziękczynienia za dar Ducha Świętego, który jest pierwszym darem Chrystusowego żniwa.

Kiedy nadszedł wreszcie dzień Pięćdziesiątnicy, znajdowali się wszyscy razem na tym samym miejscu. Nagle dał się słyszeć z nieba szum, jakby uderzenie gwałtownego wiatru, i napełnił cały dom, w którym przebywali. Ukazały się im też języki jakby z ognia, które się rozdzieliły, i na każdym z nich spoczął jeden. I wszyscy zostali napełnieni Duchem Świętym, i zaczęli mówić obcymi językami, tak jak im Duch pozwalał mówić. Przebywali wtedy w Jerozolimie pobożni Żydzi ze wszystkich narodów pod słońcem. Kiedy więc powstał ów szum, zbiegli się tłumnie i zdumiali, bo każdy słyszał, jak przemawiali w jego własnym języku. „Czyż ci wszyscy, którzy przemawiają, nie są Galilejczykami?” – mówili pełni zdumienia i podziwu. „Jakżeż więc każdy z nas słyszy swój własny język ojczysty? – Partowie i Medowie, i Elamici, i mieszkańcy Mezopotamii, Judei oraz

Kapadocji, Pontu i Azji, Frygii oraz Pamfilii, Egiptu i tych części Libii, które leżą blisko Cyreny, i przybysze z Rzymu, Żydzi oraz prozelici, Kreteńczycy i Arabowie – słyszymy ich głoszących w naszych językach wielkie dzieła Boże (Dz 2, 1-11).

W zesłaniu Ducha Świętego wypełniła się obietnica, jaką Pan Jezus dał swoim uczniom, ale również zrealizowały się wszystkie inne obietnice, jakie Bóg dał ludziom. Znak wiatru i ognia, który wypełnił Wieczernik, nawiązuje do wydarzeń na Synaju, gdy Izraelici czekali na dar Bożego prawa. Teraz nowy lud Boży czeka na dar Ducha Świętego. Ewangelista nikogo w tej wspólnotie nie wyróżnia, ani nikogo w niej nie pomija. Jest to wspólnota zgodna, zjednoczona i otwarta. Podobnie jest z ludźmi zgromadzonymi w Jerozolimie, do których Apostołowie wychodzą po zesłaniu Ducha Świętego. Łukasz (autor *Dziejów Apostolskich*) nie wylicza tu przypadkowych narodów, ale chce ukazać, że dar zbawienia jest skierowany do wszystkich. Zaczynając od najodleglejszych ludów, wymienia mieszkańców wschodu i zachodu, południa i północy, tych, którzy mieszkając na wyspach lub stałym lądzie różnią się pod względem etnicznym, religijnym i kulturowym. Ewangelista, obejmując wszystkich ludzi, stara się równocześnie ukazać ich różnorodność.

Prozelita – dla Izraelitów: poganin, który przyjął judaizm.

To wydarzenie jest owocem śmierci i zmartwychwstania Jezusa, ponieważ gromadzi w jedno rozproszone dzieci Boże. Ukazuje również rodzącemu się Kościołowi, że misja głoszenia Ewangelii ma być otwarta na wszystkich ludzi, niezależnie od ich kultury i pochodzenia. Mówienie językami oznacza, że głoszone słowo, dzięki mocy Ducha Świętego, może przełamać każdą barierę, a przyjęcie Ewangelii nie wymaga wyrzeczenia się swojej własnej tożsamości kulturowej. To powszechne oddziaływanie Ewangelii jest dziełem Ducha Świętego, który je sprawia i jednocześnie czyni widocznym.

Wydarzenia, jakie miały miejsce w dniu zesłania Ducha Świętego, całkowicie przeciwstawiają się obrazowi wieży Babel (*Rdz 11, 1-9*), gdzie pycha i wielość języków doprowadziła do podziału ludzkości. To Duch Święty sprawia, że ludzie mówiący różnymi językami rozumieją się i tworzą prawdziwą wspólnotę.

Po tych wydarzeniach Piotr napełniony Duchem Świętym wyszedł przed wieczernik, gdzie z mądrością i odwagą przemówił do zebranych ludzi. Głosząc zmartwychwstałego Chrystusa, nawoływał słuchaczy do zmiany życia i przyjęcia chrztu. Jego wezwania posłuchało wtedy około trzech tysięcy osób, które przyjęły

56. Zesłanie Ducha Świętego

chrzest. W ten sposób wspólnota ludzi wierzących, czyli Kościół, z niewielkiej liczby rozrosła się w większą społeczność, która coraz bardziej się powiększała.

Dzień zesłania Ducha Świętego to początek działania powstałej w momencie ukrzyżowania wspólnoty Kościoła, która z wiarą i odwagą, napełniona Duchem Świętym, zaczęła głosić naukę Chrystusa całemu światu.

Dopełnienie zbawczych tajemnic polegało na tym, że Duch Święty został posłany, aby dalej prowadzić dzieło Jezusa. Dzięki Niemu we wspólnocie Kościoła dalej żyje i działa Chrystus. Jego mocą, poprzez sakramenty święte, do ludzkich serc dociera Boża łaska. Duch Święty oświeca umysły ludzi, aby mogli zrozumieć Boże słowo i według niego żyć. Uczy modlitwy, rozpala serca miłością i jednoczy. Prowadzi i uświęca Kościół. Jest „duszą Kościoła”, Jego wewnętrzną siłą.

„Czym jest dusza w ciele człowieka, tym jest Duch Święty dla Ciała Jezusa Chrystusa, którym jest Kościół.” Św. Augustyn

Duch Święty, działając w Kościele, uświęca każdego z nas. Przypomina o tym św. Paweł: Czy nie wiecie, że jesteście świątynią Boga i że Duch Boży mieszka w was? (...) Świątynia Boga jest święta, a wy nią jesteście. (1 Kor 3, 16-17) Od momentu chrztu świętego Duch Święty napełnia nas swymi darami: mądrością, rozumem, radą, męstwem, umiejętnością, pobożnością, bojaźnią Bożą. Oświeca nasz umysł, abyśmy mogli wybierać to, co najwłaściwsze i zgodne z Bożą wolą. Uzdalnia nas także do modlitwy. Obecnie Uroczystość Zesłania Ducha Świętego, zwana również Zielonymi Świątkami, jest dniem dziękczynienia za wszystkie dary otrzymywane od Ducha Świętego we wspólnocie Kościoła i w życiu osobistym. Są też okazją do wyrażenia wdzięczności Panu Bogu za Kościół, w którym razem z innymi możemy dążyć do zbawienia.

.....? **Jakie wydarzenie miało miejsce w dniu Pięćdziesiątnicy?**

W dniu Pięćdziesiątnicy Duch Święty zstąpił na wspólnotę uczniów Jezusa, aby ją obdarzać swoją mocą – uświęcać, umacniać i prowadzić w głoszeniu Ewangelii całemu światu.

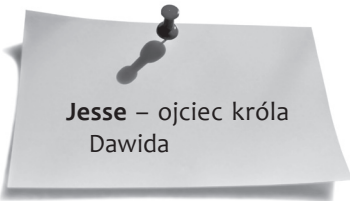
1. Odszukaj w Internecie nowennę do Ducha Świętego, którą odmawia się przed uroczystością Zesłania Ducha Świętego. Odmów ją przed swoim bierzmowaniem.
2. Zapoznaj się z tekstem Sekwencji do Ducha Świętego. Wymień zawarte w nim określenia Ducha Świętego oraz Jego działania.
3. Staraj się każdy dzień rozpoczynać modlitwą do Ducha Świętego.
4. Znajdź na mapie narody wymienione w opisie zesłania Ducha Świętego.

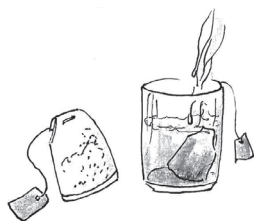

57. Dary i owoce Ducha Świętego

Od dnia zstąpienia na uczniów zgromadzonych w Wieczerniku, Duch Święty nieprzerwanie działa w Kościele. Uświęca go, udziela mu swojej mocy i pełni darów. Przenika jednocześnie całą wspólnotę, jak i poszczególne osoby, które ją tworzą.

Jesse – ojciec króla Dawida

Działanie Ducha Świętego w naszym życiu można sobie wyobrazić np. przy pomocy zwyczajnej herbaty. Jeżeli będziemy mieli tylko saszetkę i kubek, to nie napijemy się herbaty. Potrzebujemy do tego wody. Jednak, gdy pijemy już zaparzoną herbatę, nikt z nas nie pamięta o wodzie, bez której wcale nie moglibyśmy napić się herbaty. O tym, jak ważna i potrzebna jest woda, przypominamy sobie dopiero wtedy, gdy nie płynie z odkręconego kranu. Działanie Ducha Świętego jest właśnie takie, jak działanie wody – ciche i niedostrzegalne, jednak w swojej istocie całkowicie podstawowe i konieczne. Jezus powiedział: **»Jeśli ktoś jest spragniony, a wierzy we Mnie – niech przyjdzie do Mnie i pije! Jak rzekło Pismo: Strumienie wody żywej popłyną z jego wnętrza«. A powiedział to o Duchu, którego mieli otrzymać wierzący w Niego; (...).** (J 7, 37-39)

Jednym ze sposobów działania Ducha Świętego są udzielane wspólnocie Kościoła dary. Wymienia je prorok Izajasz: **I wyrośnie różdżka z pnia Jessego, wypuści się odrośl z jego korzeni. I spocznie na niej Duch Pański, duch mądrości i rozumu, duch rady i męstwa, duch wiedzy i bojaźni Pańskiej.** (Iz 11, 1-2)

Jest to tekst, w którym prorok zapowiada przyjście na świat Mesjasza. *Różdżką z pnia Jessego* jest Jezus Chrystus. Tradycja Kościoła wymienia siedem darów Ducha Świętego, ponieważ starożytny przekład tekstu hebrajskiego na język grecki (*Septuaginta*) przetłumaczył *bojaźń Bożą* dwoma różnymi terminami. W symbolice biblijnej liczba siedem oznacza pełnię. Dary Ducha Świętego nie tyle odnoszą się do książkowej wiedzy i ziemskiego sprytu, ale ukazują Boga jako źródło życiowej mądrości, o którą należy prosić w modlitwie, aby każdego dnia wiedzieć, jakie decyzje są zgodne z Bożą wolą i je podejmować. Modlitwa o te dary jest podstawową modlitwą każdej osoby przygotowującej się do przyjęcia sakramentu bierzmowania. Znajduje się na początku naszego podręcznika.

DARY DUCHA ŚWIĘTEGO

1. Dar mądrości – sprawia, że możemy lepiej poznać Boga i Jego dzieła.

Umożliwia patrzeć na ludzi, rzeczy i różne sytuacje po Bożemu – w taki sposób, jak widzi je Bóg z perspektywy wieczności. Przeciwnością tego daru jest głupota, która łączy życie jedynie z tym, co doczesne.

2. Dar rozumu – umożliwia lepsze poznanie tajemnic wiary, ich znaczenia we własnym życiu oraz zrozumienie tego, co najważniejsze: miłości, życia i śmierci. Sprawia, że w każdym działaniu bierze się pod uwagę wolę Boga.

3. Dar rady – ukazuje Boga jako źródło najwłaściwszych rozwiązań. Pozwala wybierać trafnie, po Bożemu – zgodnie z przykazaniami. Daje wewnętrzny pokój.

4. Dar męstwa – daje odwagę w trwaniu przy Bogu i uwalnia od strachu, nawet przed śmiercią. Umacnia w trudnych doświadczeniach, które patrząc z perspektywy doczesności, nie będą miały oczekiwanego przez nas zakończenia.

5. Dar wiedzy/umiejętności – w codziennym życiu umożliwia kierowanie się wiarą, co pozwala więcej wiedzieć i dalej spoglądać. Pomaga poznawać prawdę o Bogu, sobie samym, bliźnich i otaczającym świecie.

6. Dar pobożności – sprawia, że modlitwa jest wypełniona miłością Boga, ponieważ w ten sposób dziecko zwraca się do swojego Dobrego Ojca. Świadomość dziecięctwa Bożego rodzi łagodność, wrażliwość, delikatność i serdeczność.

7. Dar bojaźni Bożej – wzbudza lęk przed grzechem, który oddala od Boga. Ten kto kocha Boga, nie chce Go obrazić.

Aby w naszym życiu mogło ujawnić się działanie Ducha Świętego, potrzebna jest nasza współpraca z Nim i Jego darami – przyjmowanie i realizowanie Jego natchnień, które zachęcają nas do pogłębiania wiary, wypełniania Bożej woli, czynienia dobra i okazywania miłości. Św. Paweł poucza, że: „**nikt nie może powiedzieć bez pomocy Ducha Świętego: «Panem jest Jezus»**” (1 Kor 12,3).

Jeżeli ktoś podaruje nam cebulkę, to kwiat wyrośnie z niej tylko wtedy, gdy ją przyjmujemy, posadzimy i cały czas będziemy pamiętali o podlewaniu jej. W przeciwnym razie uschnie.

Oprócz siedmiu darów Ducha Świętego Tradycja Kościoła wymienia także dwanaście owoców Ducha Świętego. Jego dary odnoszą się głównie do zadań, jakie człowiek ma wypełnić, a owoce ukazują charakter dojrzałego chrześcijanina. Domagają się również ściślejszej współpracy człowieka z Duchem Świętym, która dokonuje się poprzez życie sakramentalne, modlitwę, formację oraz ciągłą pracę nad sobą. Owoce mogą w nas wzrastać i dojrzewać tylko wtedy, gdy jesteśmy otwarci na Jego działanie.

Biblijną podstawą owoców Ducha Świętego jest nauczanie św. Pawła z Listu do Galatów: **Owoce zaś Ducha jest: miłość, radość, pokój, cierpliwość, uprzejmość, dobroć, wierność, łagodność, opanowanie. Przeciw takim [cnотom] nie ma Prawa.** (Ga 5,22-23)

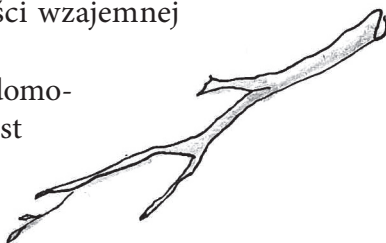

OWOCE DUCHA ŚWIĘTEGO

1. Miłość – polega na okazywaniu dobra drugiej osobie. Jest podstawą dokonanego przez Boga dzieła stworzenia, zbawienia i uświęcenia człowieka. Przykazanie Jezusa to przykazanie miłości wzajemnej (por. J 13,34).

2. Radość – wypływa ze świadomości, że Bóg kocha człowieka i jest przy nim nawet pośród cierpień i trudności. Jej źródłem nie jest posiadanie dóbr materialnych.

3. Pokój – jest darem Zmartwychwstałego (por. J 20,19). Świadczy o obecności w człowieku Ducha Świętego, który wypełnia ludzkie serce. Jest podstawą budowania królestwa Bożego na ziemi.

4. Cierpliwość – to umiejętność czekania na działanie Boga w życiu człowieka. Pozwala przetrwać najtrudniejsze problemy i cierpienia. Okazywanie jej bliźnim i samemu sobie prowadzi do przebaczenia.

5. Uprzejmość – wypływa z szacunku okazywanego drugiemu człowiekowi, w którym dostrzega się Chrystusa. Wyraża się uśmiechem oraz słowami: proszę, przepraszam, dziękuję. Otwiera serce bliźniego.

6. Dobroć – to wypełnianie dobrych uczynków i dostrzeganie dobra w drugim człowieku nawet wtedy, gdy jest to bardzo trudne. Wynika ze zjednoczenia z Bogiem. Jest wyczuwalna przez innych ludzi.

7. Wspaniałomyślność – polega na spontanicznym okazywaniu dobra drugiemu człowiekowi. To odruch wobec napotkanej osoby.

8. Łaskawość – oznacza skłonność do czynienia dobra osobom, które swoim postępowaniem na to nie zasługują.

9. Wierność – polega na trwaniu przy podjętych świadomie i dobrowolnie zobowiązaniach, pomimo doświadczanych przeciwności. Jest podstawą zaufania.

10. Skromność – wyraża się wewnętrzną równowagą mającą swój początek w prostocie i uporządkowaniu. Daje świadomość, że to, co człowiek potrafi i posiada, jest darem Bożym, za który należy serdecznie podziękować.

11. Wstrzemięźliwość – wyraża się opanowaniem, zachowaniem umiaru i umiejętnością powstrzymywania się od czegoś dla innych celów podyktowanych miłością.

12. Czystość – to wolność od zła, grzechu i podstępów. Polega na życiu w stałej relacji z Chrystusem, którą umacnia modlitwa, sakramenty oraz uczynki miłosierdzia. Wymaga ciągłej pracy nad sobą. To życie prawdą, że jest się świątynią Ducha Świętego: **Czyż nie wiecie, że ciało wasze jest świątynią Ducha Świętego, który w was jest, a którego macie od Boga, i że już nie należycie do samych siebie? Za [wielką] bowiem cenę zostaliście nabyci. Chwalcie więc Boga w waszym ciele!** (1 Kor 6, 19-20)

.....? **Czym jest siedem darów Ducha Świętego?**

To nadprzyrodzone dary pomagające ludziom, którzy je przyjmują, stać się szczególnym narzędziem działania Boga w świecie.

.....? **Co ukazują owoce ducha Świętego?**

Owoce Ducha Świętego ukazują, jak piękny może stać się charakter człowieka, który całkowicie pozwala się Bogu formować i prowadzić.

1. Po przeczytaniu wypowiedzi metropolity Ignatiosa oraz przeciwstawnego jej twierdzenia, powiedz swoimi słowami, co sprawia Duch Święty. Co dzieje się, jeżeli ludzie zamykają się na Jego działanie, na Jego dary?

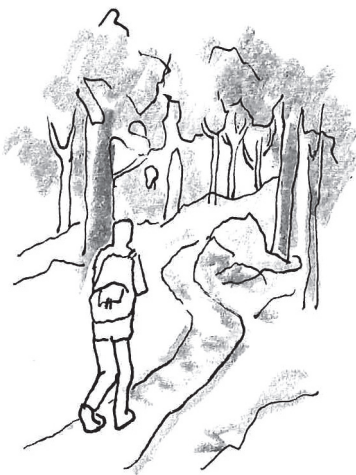
„Bez Ducha Świętego Bóg jest daleki, Chrystus jest przeszłością, Ewangelia martwą literą, Kościół tylko organizacją, władza panowaniem, posłannictwo propagandą, kult przywoływaniem wspomnień, a postępowanie po chrześcijańsku moralnością niewolników”. (Prawosławny metropolita Antiochii Ignatios IV Hazim z Laodyce, ekumeniczny zjazd w Uppsali w 1968 r.)

W Duchu Świętym Bóg jest bliski, Chrystus jest terażniejszością, Ewangelia żywym słowem Bożym, Kościół wspólnotą, władza służbą, posłannictwo głoszeniem Dobrej Nowiny, kult radosnym uwielbieniem Boga, a postępowanie po chrześcijańsku okazywaniem miłości Bogu i bliźnim.

2. Tradycja Kościoła mówi o 12 owocach Ducha Świętego. Ile z nich funkcjonuje w Tobie? Dlaczego tak jest? Co musisz zrobić, aby twój charakter stał się charakterem dojrzałego chrześcijanina?
3. Zinterpretuj słowa św. Brata Alberta: „Powinno się być dobrym jak chleb, powinno się być jak chleb, który dla wszystkich leży na stole, z którego każdy może kęs dla siebie ukroić i nakarmić się, jeśli jest głodny”.
4. Przez miesiąc ćwicz w sobie wstrzemięźliwość – zapanuj nad czasem, który poświęcasz na oglądanie telewizji, granie na komputerze, trzymanie w ręce smartfona i przeglądanie Facebooka.

58. Mój patron

Jeżeli w górach ktoś chce dotrzeć na szczyt, to wie, że nie zrobi tego, jadąc samochodem. Musi wysiąść z wygodnego auta i pieszo udać się na szlak prowadzący na samą górę. Są różne podejścia: łatwiejsze i trudniejsze, dłuższe i krótsze. Można je rozpoznać po odpowiednich znakach i ścieżkach, które powstały dlatego, że wielu ludzi, idąc na szczyt, wybrało właśnie taką trasę, a nie inną. To dowód zaufania, jakim wędrowcy obdarzają swoich poprzedników. Wybierając wydeptaną ścieżkę, mają pewność, że nie zblądzą. Niektóre osoby znają dobrze wiele takich ścieżek oraz wiedzą, jak trzeba zachować się w górach w różnych warunkach pogodowych, dlatego mogą podjąć się odpowiedzialnego zadania bycia przewodnikiem dla innych ludzi.

Droga świętości przypomina górską wspinaczkę. Aby dotrzeć do celu, cały czas trzeba pokonywać swoje słabości (pokusy i wady), pilnować wyznaczonej trasy (przykazań, nauczania Jezusa Chrystusa) oraz być odpowiednio przygotowanym do drogi (współdziałać z łaską Bożą udzielaną w sakramentach). Przewodnikiem wszystkich ludzi, którzy kiedyś szli drogą świętości, idą nią obecnie i pójdą w przyszłości, jest Jezus Chrystus, który powiedział:

Ja jestem drogą i prawdą, i życiem.

Nikt nie przychodzi do Ojca inaczej jak tylko przeze Mnie. (J 14, 6)

Jezus jest Przewodnikiem wszystkich ludzi, którzy Mu zaufali i pozwolili, aby poprowadził ich drogą życia. Każdy człowieka jest inny i prowadzi swoje własne życie, dlatego również na swój własny indywidualny sposób podąża za Chrystusem drogą świętości. W dziejach Kościoła było wielu błogosławionych i świętych, którzy zostali dani wiernym za przykład, w jaki sposób można przezwyciężyć określone trudności. Wytoczyli różne ścieżki, którymi mogą pójść ich następcy, mając pewność, że dojdą do celu.

Patron to osoba błogosławiona lub święta, która dana jest wspólnocie Kościoła jako szczególny przykład heroicznego wypełniania cnót, męczeństwa lub ofiarowania swojego życia dla innych ludzi. W świętych obcowaniu, zjednoczeni w miłości z Kościołem pielgrzymującym, są orędownikami żyjących i razem z nimi proszą Boga o udzielenie im potrzebnych łask.

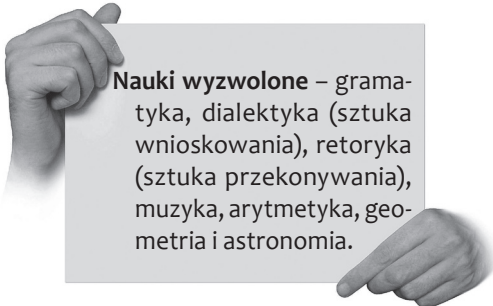
Istnieje propozycja, aby przystępując do bierzmowania, zachować swoje imię chrzcielne. Taki sposób postępowania wyraźniej ukazuje bierzmowanie jako kontynuację chrztu. Jeżeli jednak nasze imię nie figuruje wśród imion świętych

i błogosławionych, można wtedy wybrać sobie imię osoby, która w swojej drodze świętości jest nam szczególnie bliska. Dokonując wyboru, warto pamiętać również o patronach parafii zamieszkania. Trzeba wtedy uzasadnić, dlaczego właśnie tego świętego chce się uczynić swoim duchowym patronem i w czym chce się go naśladować.

Szczególnym patronem polskiej młodzieży jest św. Stanisław Kostka, który jest również patronem Polski (od 1671 r.), studentów i nowicjuszy jezuickich. Nasz patron urodził się 28 grudnia 1550 r. w Rostkowie na Mazowszu. Był synem kasztelana zakroczymskiego. Miał trzech braci i dwie siostry. Od wczesnej młodości był bardzo wrażliwą osobą. Najpierw uczył się w domu, a później w wieku 14 lat, razem z bratem Pawłem, wyjechał do szkoły jezuickiej w Wiedniu, gdzie wykładano w ciągu trzech lat tzw. nauki wyzwolone. Ośrodek dbał o to, aby jego uczniowie rozpoczynali i kończyli naukę modlitwą, uczestniczyli w codziennej Mszy św. oraz regularnie mogli przystępować do sakramentu pokuty.

Początkowo Stanisław miał problemy z nauką, ale dzięki pracowitości udało mu się je pokonać i pod koniec trzeciego roku studiów należał już do grona najlepszych uczniów. Wolny czas poświęcał przeważnie na modlitwę i lekturę. Często noce spędzał na kontemplacji, rozważaniach i praktykach pokutnych. Koledzy, brat, a nawet wychowawcy nie rozumieli jego postępowania. Uważali go za „dziwaka”, którego w różny sposób starali się skierować na drogę „normalnego” postępowania. Niektórzy nie skąpili mu złośliwych przycinków, nazywając go „mnichem”, a nawet posuwali się do bicia i znęcania. W grudniu 1565 r. Stanisław ciężko zachorował i chociaż był pewien śmierci, dostąpił cudownego uzdrowienia. Miał wtedy widzenie Matki Boskiej, która podała mu do rąk Dzieciątka oraz poleciła wstąpić do Towarzystwa Jezusowego (Jezuici).

Jezuici jednak nie przyjmowali w swoje szeregi kandydatów, którzy nie mieli zezwolenia rodziców, a Stanisław miał pewność, że go nie otrzyma. Wiedział, że wstąpienie do zakonu jest jego powołaniem, dlatego z odwagą, mając pewność, że właściwie postępuje, zaplanował ucieczkę. Stało się to 10 sierpnia 1567 r. Przebieg swojej ucieczki opisał w jednym z listów. Aby uniknąć pochwylenia przez rodzinę, Stanisław, za radą spowiednika, nie udał się wprost do Rzymu, ale do Augsburga, gdzie chciał się spotkać ze św. Piotrem Kanizjuszem, przełożonym prowincji niemieckiej. Ponieważ nie zastał przełożonego, udał się dalej do Dylingi, gdzie jezuici mie-

Nauki wyzwolone – gramatyka, dialektyka (sztuka wnioskowania), retoryka (sztuka przekonywania), muzyka, arytmetyka, geometria i astronomia.

58. Mój patron

li swoje kolegium. Musiał więc samotnie, pieszo i w ukryciu pokonać trasę około 650 km. W Dylindze przyjęto Stanisława na próbę. Miał sprzątać i pomagać w kuchni. Wkrótce św. Kanizjusz skierował go do Rzymu z listem polecającym do generała zakonu. Młodzieniec kolejny raz wyruszył w drogę. Do celu dotarł 28 października 1567 r., gdzie został przyjęty do nowicjatu przy kościele św. Andrzeja. W ten sposób spełniło się jego największe marzenie. Ojciec jednak postanowił za wszelką cenę wydostać go z zakonu. Wysłał do niego list pełen gróźb i wymówek. Syn odpisał mu, że należy raczej dziękować Bogu, że wybrał go na swoją służbę. Stanisław został w zakonie, a swoim wzorowym życiem, duchową dojrzałością i rozmodleniem budował całe otoczenie. Pragnął jak najszybciej znaleźć się w niebie. 10 sierpnia 1568 r. napisał list do Matki Bożej i schował go na swojej piersi. Przyjął Komunię świętą i poprosił św. Wawrzyńca, patrona dnia, aby uprosił mu u Boga łaskę śmierci w święto Wniebowzięcia NMP. Prośba została wysłuchana. Stanisław po krótkiej chorobie przeszedł do wieczności 15 sierpnia 1568 r. Zapytany jeszcze przed śmiercią, czy nie ma jakiegoś niepokoju, odparł z twarzą rozjaśnioną tajemniczym blaskiem, że nie, bo ma ufność w miłosierdziu Bożym i zgadza się z wolą Bożą. Jego kult zrodził się natychmiast, spontanicznie. Starsi ojcowie żegnali Stanisława z wielką czcią. Kiedy po dwóch latach otwarto grób, okazało się, że jego ciało nadal jest nienaruszone. Obecnie spoczywa ono w kościele św. Andrzeja na Kwirynale. Obrzędu uroczystej kanonizacji dokonał 31 grudnia 1726 r. Benedykt XIV. Św. Stanisław jest dla wszystkich młodych ludzi przykładem wielkiej miłości Boga, bezkompromisowego podążania za Jego głosem i wypełniania Bożej woli oraz odważnego realizowania swoich marzeń.

.....? Kim jest patron?

Patron to osoba beatyfikowana lub święta, która jest dla żyjących szczególnym przykładem podążania drogą świętości. Wskazuje, w jaki sposób można na ziemi wypełniać Bożą wolę oraz oręduje u Boga za ludźmi proszącymi o jej wstawiennictwo.

1. *Poznaj szczegóły życia swojego patrona. Napisz, jakie jego postawy i cechy możesz naśladować w swoim życiu. Jeżeli nie masz swojego świętego patrona, to zastanów się i napisz, kto mógłby nim być. Uzasadnij swój wybór.*

59. Obrzęd sakramentu bierzmowania

Po zesłaniu Ducha Świętego apostołowie udzielali sakramentu bierzmowania, nakładając na ochrzczonego ręce i modląc się o udzielenie mu daru Ducha Świętego.

Kiedy Apostołowie w Jerozolimie dowiedzieli się, że Samaria przyjęła słowo Boże, wysłali do niej Piotra i Jana, którzy przyszedli i modlili się za nich, aby mogli otrzymać Ducha Świętego. Bo na żadnego z nich jeszcze nie zstąpił. Byli jedynie ochrzczeni w imię Pana Jezusa. Wtedy więc wkładali [Apostołowie] na nich ręce, a oni otrzymywali Ducha Świętego. (Dz 8, 14-17)

W pierwszych wiekach Kościoła, przede wszystkim ludzie dorośli nawracali się z pogaństwa na wiarę w Chrystusa. Biskupi, jako następcy apostołów, najczęściej udzielali wtedy sakramentu bierzmowania razem z chrztem i Eucharystią. Z czasem liturgię sakramentu ubogacono o znak krzyża, czyniony na czole bierzmowanego, namaszczenie świętym olejem, pocałunek pokoju oraz uroczyste błogosławieństwo końcowe. Oddzielenie udzielania bierzmowania od chrztu i Eucharystii nastąpiło po sześciu wiekach, gdy Kościół rozwinął się i powstało wiele parafii wiejskich. Kandydaci do bierzmowania musieli wtedy czekać na przybycie biskupa. Szafarzem sakramentu bierzmowania nadal jest biskup, który może również udzielić kapłanowi zezwolenia do udzielenia tego sakramentu. Do bierzmowania ochrzczonego przystępuje razem ze świadkiem. Najlepiej, jeżeli jest to ojciec chrzestny lub matka chrzestna. Podczas udzielania sakramentu świadek kładzie prawą rękę na prawym ramieniu bierzmowanego na znak, że będzie go wspierał radą i czynem w życiu chrześcijańskim.

Po Soborze Watykańskim II sakrament bierzmowania udzielany jest zwykle w czasie Mszy św. Obrzęd bierzmowania jest opisany w DN nr 19.

Przygotowana liturgia słowa ukazuje znaczenie daru Ducha Świętego i Jego mocy. Jest ona bardzo ważna, ponieważ wiara rodzi się i jest umacniana poprzez słuchanie słowa Bożego. Po Ewangelii kapłan odpowiadający za przygotowanie do bierzmowania przedstawia kandydatów przybyłemu biskupowi oraz prosi o udzielenie im sakramentu. Biskup z kolei pyta się, czy kandydaci są świadomi daru, który mają otrzymać i czy są przygotowani na jego przyjęcie. Kapłan zapewnia, że przez odpowiedni okres czasu poznawali słowo Boże, trwali na wspólnej modlitwie oraz przystąpili do sakramentu pokuty. Następnie biskup

zwraca się do samych kandydatów i prosi ich, aby powiedzieli, jakich łask oczekują od Boga w sakramencie bierzmowania. Zebrani kandydaci wspólnie odpowiadają:

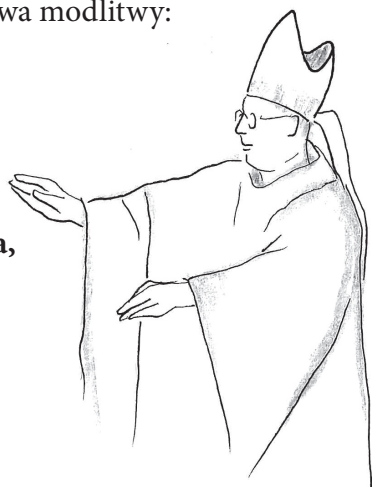
„Pragniemy, aby Duch Święty, którego otrzymamy, umocnił nas do mężnego wyznawania wiary i do postępowania według jej zasad”.

Po homilii biskupa następuje odnowienie przyrzeczeń chrzcielnych, podczas których kandydaci do bierzmowania wyrzekają się Szatana i wyznają wiarę. Biskup przypomina wszystkim zebranych, że „dzisiaj” otrzymają oni w sakramencie bierzmowania Ducha Świętego, jak Apostołowie otrzymali Go w dzień Pięćdziesiątnicy. Biskup stoi zwrócony do ludu i złożony ręce mówi:

Najmilsi, prosimy Boga Ojca wszechmogącego, aby łaskawie zesłał Ducha Świętego na te przybrane dzieci swoje, od rodzone już na chrzcie do życia wiecznego. Niech Duch Święty umocni ich swoimi darami i przez swoje namaszczenie upodobni ich do Chrystusa, Syna Bożego.

Wszyscy przez chwilę modlą się w milczeniu. Później biskup wykonuje gest nałożenia rąk na kandydatów i wypowiada słowa modlitwy:

**Bp: Boże wszechmogący,
Ojcie naszego Pana, Jezusa Chrystusa,
który odrodziłeś te sługi swoje
przez wodę i Ducha Świętego
i uwolniłeś ich od grzechu,
ześlij na nich Ducha Świętego Pocieszyciela,
daj im Ducha mądrości i rozumu,
Ducha rady i męstwa,
Ducha umiejętności i pobożności,
napelnij ich Duchem bojaźni Twojej.
Przez Chrystusa, Pana naszego.
W: Amen.**

Następnie kandydaci wspólnie ze świadkami podchodzą do biskupa. Świadek bierzmowania kładzie prawą rękę na ramieniu bierzmowanego, a towarzyszący biskupowi kapłan odczytuje z kartki podanej przez kandydata wybrane imię. Biskup nakłada prawą rękę na głowę bierzmowanego i kciukiem, czyniąc znak krzyża, namaszcza jego czoło olejem krzyżma. Jednocześnie wypowiada słowa formuły sakramentu bierzmowania:

59. Obrzędy sakramentu bierzmowania

Biskup: **N. (imię) przyjmij znamię daru Ducha Świętego.**

Bierzmowany: **Amen.**

Biskup: **Pokój z tobą.**

Bierzmowany: **I z duchem twoim.**

Krzyżmo (z j. gr. *chrisma* – olej do namaszczenia; *christos* – namaszczony) – poświęcony w Wielki Czwartek olej powstały z połączenia oliwy z oliwek i balsamicznej żywicy. Symbolizuje radość, siłę i zdrowie. Osoby, które są namaszczone krzyżmem, powinny roznosić „woń Chrystusa” (por. 2, Kor 2, 15).

Nałożenie ręki przez biskupa oznacza bliźni gest, przez który wzywa się daru Ducha Świętego.

Namaszczenie krzyżmem i słowa formuły sakramentu bierzmowania oznaczają skutki daru Ducha Świętego. W nim ochrzczony otrzymuje razem z darem Ducha Świętego niezniszczalną pieczęć – znamię Pańskie, które doskonale upodabnia go do Chrystusa i udziela mu łaski rozszerzania wśród ludzi w wymiarze duchowym dobrej „woni Chrystusowej”.

Na początku formuły sakramentu biskup wypowiada imię, które wybrał kandydat. Powinno to być imię, jakie otrzymał on na chrzcie lub imię świętego, który będzie dla bierzmowanego w dalszym życiu szczególnym patronem.

W sakramencie bierzmowania istotne jest również wspólne odmówienie Modlitwy Pańskiej, ponieważ wtedy sam Duch Święty modli się w bierzmowanym, a on – wypełniony Duchem – zwraca się do Boga: „Abba – Ojcze”.

Bierzmowanie jest kontynuacją sakramentu chrztu. Całe życie powinniśmy pamiętać o łączności i trwałości obu sakramentów. Nie są to wydarzenia jednorazowe, które z czasem przemijają i odchodzą w zapomnienie. To sakramenty, które cały czas trwają i umacniają nas łaską Bożą. Od naszej wiary i gotowości życia zgodnie z Ewangelią zależy, w jaki sposób wykorzystamy dary, którymi Pan Bóg nas w tych sakramentach umacnia i dzięki nim przemienia nasze życie.

.....? *Kto i w jaki sposób udziela sakramentu bierzmowania?*

Sakramentu bierzmowania udziela biskup, nakładając na bierzmowanego rękę, namaszczając jego czoło olejem krzyżem i wypowiadając słowa: N. (imię) przyjmij znamię daru Ducha Świętego.

1. *Wymień charakterystyczne elementy liturgii sakramentu bierzmowania.*
2. *Napisz widzialne znaki sakramentu bierzmowania – DN 18.1.*
3. *Zapoznaj się z tekstem odnowień przyrzeczeń chrzcielnych. Przemyśl go i zastanów się, czy rozumiesz każdy jego element. Jeżeli jest to konieczne, poszukaj potrzebnych wyjaśnień – porozmawiaj z kimś, komu ufasz.*

60. Bierzmowanie – bezpośrednio przygotowanie

Pewien król zaprosił swoich poddanych na urodziny. Jako prezent zażyczył sobie, aby każdy przyniósł mu naczynie wypełnione po brzegi wodą. Wszyscy zdziwili się z tak oryginalnego pomysłu króla. Wielu złośliwie komentowało:

„Przecież stać go na wodę.”

„W okolicy zamku ma kilka studni.”

„Nawet wodę chce od nas wyłudzić.”

„Wszystko musimy mu oddawać.”

„A mówią, że najbogatszy i najpotężniejszy król na całym kontynencie. Musieli nawet powiększyć skarbiec, żeby pomieścić jego złoto.”

Po pewnym czasie poddani przestali dyskutować i zaczęli się przygotowywać do urodzin króla, bo jednak nikt nie chciał opuścić najpiękniejszego balu w całym roku.

W dniu urodzin na plac zamkowy zaczęli przybywać goście. Każdy miał jakieś naczynie wypełnione po brzegi wodą. Słudzy odbierali je i zapisywali, które naczynie do kogo należy. Wiele osób przynosiło kubki, karafki i dzbanki. Byli również tacy, którzy mieli ze sobą duże bukłaki i wiadra. Oddając je, mówili: „Przecież dla nas to nie problem podarować tyle wody”. Wśród gości byli też tacy, którzy przynieśli małe kieliszki, a nawet naparstki. Oddając je, mówili do sług: „Jest naczynie? Jest. Pełne wody? Pełne. Jakiś problem?” A słudzy rozbawieni ich hojnością, pogodnie odpowiadali, że nie ma żadnego problemu. Jednak największe zamieszanie wśród przybyłych gości wywołał człowiek, który przyjechał wozem zaprzężonym w dwa konie, na którym znajdowała się wielka beczka. Zeskakując na ziemię, radośnie powiedział: „Jak dobrze, że król chciał od nas tylko wodę. Nikomu jej nie brakuje, a ja mogę mu jej podarować tyle, ile się mieści w największym naczyniu, jakie miałem w domu”.

Zabawa była przednia. Jedzenia i picia było pod dostatkiem. W pewnym momencie król uciszył grajków, przerwał tańce i zwrócił się do poddanych: „Serdecznie wam dziękuję za przyniesione prezenty i okazane mi serce. Mam nadzieję, że nikt z was nie miał problemu z przygotowaniem daru, o który prosiłem. Chcę wam dzisiaj za wszystko podziękować. Gdy będziecie wracali do domu, zabierzecie z powrotem swoje naczynia”.

Jakie było zdziwienie gości, gdy wychodząc z zamku, spostrzegli, że ich naczynia są po brzegi wypełnione złotem.

Coś podobnego dzieje się podczas bierzmowania. Bóg każdą osobę przyjmującą sakrament obdarza mocą i darami Ducha Świętego. Czyni to w takim stopniu, w jakim dany człowiek jest gotowy przyjąć Jego dary. Zależy to od

ludzkiej otwartości serca i gotowości współdziałania z otrzymanymi darami. Duch Święty udziela swoich darów każdemu człowiekowi w ten sam sposób – w obfitości, „do pełna”, tyle ile dany człowiek jest w stanie przyjąć. Jednak to do człowieka należy przygotowanie naczynia do przyjęcia darów Ducha Świętego.

Wasze przygotowanie do bierzmowania trwało w parafii trzy lata. Głównym jego celem było zwrócenie waszej uwagi na sprawy Boże, na działanie Boga w waszym życiu i na wielką miłość, jaką Bóg obdarza każdego z was. Dzięki temu Bóg i Jego sprawy stały się częścią waszego życia. W przygotowaniu się do przyjęcia bierzmowania pomagali wam duszpasterze, rodzice i katecheci. Jeżeli ktoś tylko chciał, to mógł uczestniczyć w różnych spotkaniach, rekolekcjach, a nawet pielgrzymkach. Ostatecznie jednak tylko od was zależy, jaka relacja łączy was z Bogiem, jakie miejsce Bóg zajmuje w waszym życiu. Kiedyś to rodzice w waszym imieniu prosili o chrzest – pragnęli, aby każdy z was stał się dzieckiem Bożym. Teraz dopełnienie tej więzi poprzez przyjęcie sakramentu bierzmowania zależy już tylko od was, od waszej świadomej i dobrowolnej decyzji.

Duszpasterz odpowiadający w parafii za całość przygotowania do przyjęcia sakramentu może nie dopuścić kandydata do bierzmowania wtedy, gdy ten nie uzyskał pozytywnej opinii od osoby prowadzącej przygotowanie i od katechety, a indywidualna rozmowa z nim ostatecznie uwidoczniła brak jego przygotowania.

Po otrzymaniu pozytywnej opinii waszych opiekunów rozpoczyna się czas bezpośredniego przygotowania do przyjęcia bierzmowania. Każdy z was musi zatroszczyć się o wybranie dla siebie odpowiedniej osoby i poproszenie jej o to, aby została waszym świadkiem bierzmowania. Najlepiej, jeżeli będzie to ojciec chrzestny lub matka chrzestna, albo inna osoba o dojrzałej wierze, z którą będziecie mogli porozmawiać w przyszłości na każdy trudny temat. Zgodnie z rozporządzeniem ks. biskupa, przystępując do bierzmowania, powinniście zachować imię, jakie otrzymaliście na chrzcie, aby podkreślić kontynuację wtajemniczenia chrześcijańskiego. Jeżeli jednak wasze imię nie figuruje wśród imion świętych i błogosławionych, wtedy możecie wybrać sobie nowe imię. Trzeba jednak pisemnie uzasadnić, dlaczego właśnie tego świętego chcecie uczynić swoim duchowym patronem i w czym chcecie go naśladować. Warto również

60. Bierzmowanie – bezpośrednio przygotowanie

wcześniej przemyśleć strój, jaki założycie. Ubranie jest zawsze wyrazem szacunku okazywanego osobom, do których się przychodzi, dlatego powinno być schludne, eleganckie i skromne. W ostatnim tygodniu przed bierzmowaniem starajcie się uczestniczyć we wszystkich próbach, które są konieczne, aby godnie i pięknie oddać w tej uroczystości Bogu chwałę. Zabierzcie ze sobą modlitewnik Droga do nieba oraz odpowiedni dokument, który będzie pisemnym potwierdzeniem waszego przystąpienia do bierzmowania. Wasi katecheci pewnie będą pamiętali, aby w tym dniu podziękować wszystkim osobom, które przyczyniły się do przygotowania tej uroczystości: ks. biskupowi, kapłanom i opiekunom. Podziękujcie również waszym katechetom. To osoby, które nie tylko starały się w szkole was czegoś nauczyć o Panu Bogu i dobrze wychować, ale przede wszystkim wiele razy modliły się za was. Często wtedy, gdy przechodziliście obok nich chodnikiem, jednocześnie unosiła się prośba do Boga w waszej intencji: *Panie Boże, miej go w swej opiece.*

Pozostała jeszcze najważniejsza sprawa – **przystąpienie do sakramentu pokuty**. Znajdźcie wcześniej czas, aby w skupieniu zrobić dobry rachunek sumienia. Poproście również o przystąpienie do sakramentu pokuty waszych świadków, rodziców i bliskich. W ten sposób będziecie mogli w czasie Mszy św., podczas której przystąpicie do bierzmowania, razem przyjąć Chrystusa w Komunii św.

Przystąpienie do bierzmowania to początek waszego życia wypełnionego mocą i darami Ducha Świętego. Teraz dopiero wszystko się zaczyna. Proście każdego dnia Ducha Świętego, aby pomógł wam: wprowadzać pokój do waszych rodzin, doszukiwać się dobra w innych ludziach, iść na niedzielną Eucharystię, nawet jeżeli pójdziecie na nią sami. Swoją otwartością starajcie się przygotowywać coraz większe naczynia, które Duch Święty będzie mógł napełniać niezbędnymi darami, aby wasze życie przynosiło coraz piękniejsze owoce.

**Duchu Święty, proszę Cię,
nieustannie wypełniaj mnie swoją mocą i udzielaj mi swoich darów!
Boże, bądź uwielbiony w każdym młodym człowieku.**

.....? *Na czym polega bezpośrednio przygotowanie do bierzmowania?*

Bezpośrednio przygotowanie do bierzmowania polega na odpowiednim przygotowaniu serca do przyjęcia mocy i pełni darów Ducha Świętego.

